

Δημήτρη Αμελαδιώτη, παιδί μου, τι έκανες;

Junk culture ή και τίποτα δεν πάει χαμένο: το ευτελές, το παρατεταμένο, το σκουπίδι, το χαλασμένο, το άχρηστο, ως ευθεία σύνδεση με την Arte Povera αλλά και μια σπονδή στο «τίποτα». Για τους άλλους. Που όμως μπορεί να σημαίνει και τα «πάντα» από πλευράς δημιουργού, για να εκκινήσει η αφήγηση. Να σκάσει η εικόνα, να πάρει σχήμα και μορφή το έργο. Αρκούντως νταντά, και κολάζ, και... σαμποτάζ!

Στην περίπτωση του Δημήτρη Αμελαδιώτη, αυτή η λατρευτική διαχείριση του «τίποτα» δημιουργεί υπέροχα συνταιριάσματα-συνειρμούς. Αυτές οι αινιγματικές γλυπτικές κατασκευές του, οι επικολήσεις ταπεινών υλικών σε μια μορφή-σχήμα που προκαλεί το βλέμμα να συνομιλήσει συνδυαστικά με το μυαλό, προκαλώντας το να το ερμηνεύσει, παράγει μια ενέργεια συνταρακτική. Τι βλέπω, αναρωτιέμαι; Τα κοσμήματα μιας έκπτωτης πριγκίπισσας από τις φυλές του Game of Thrones. Στέκει. Μπορεί όμως και τη φωλιά ενός εξωτικού πουλιού στον Αμαζόνιο - μάζεψε τα υλικά σαν «σπυρί – σπυρί» μέχρι να τα συμπυκνώσει σε «οίκο». Γι' αυτό εκτιμώ τούτον τον καλλιτέχνη. Παγιδεύει το μάτι αλλά και απελευθερώνει τον εγκέφαλο, ενδυναμώνει όχι ένα νόημα, μα πολλά: είναι φωλιά ερωτική δια χειρός-ράμφους του πουλιού, ας πούμε, ή μπορεί και μια σκέτη παγίδα που ενορχήστρωσε αντί για ξόβεργα ο κυνηγός; Μέγιστη διάνοια, πρωτόγονη τεχνική: ο Οβίδιος το είχε γράψει πρώτος, πριν του ρετουσάρουν το... σλόγκαν το νταντά, τα κολάζ, το πανκ ροκ, όπως εικονοποίησε την αισθητική στη μόδα! Σε κάθε περίπτωση πάντως αυτές οι στοχαστικά ειρωνικές και μελαγχολικές ανακατασκευές του Αμελαδιώτη, αποτέλεσμα μεικτών ρυθμών, χωρίς προαποφασισμένη τάξη, σχεδόν ανατινάζουν κάθε ορθολογική προσέγγιση που επιδιώκει να ορίσει κάθε έργο ως... αυτό.

Γιατί αυτά που εκθέτει στην Lola Nikolaou ο φιλαράκος συνθέτουν μια μελαγχολική, ειρωνική, σχολαστική διαδικασία που ενώνει χειρωνακτική διαδικασία ανεύρεσης-κατασκευής, με λογική, ευαισθησία αλλά και μια διαρκή αμφισβήτηση περί της ερώτησης: τώρα δηλαδή τι είναι αυτό; Αυτό είναι τα πάντα. Ή θα μπορούσε.

Καθώς στέκομαι μπροστά στα έργα, αναρωτιέμαι μήπως δεν είναι ούτε κόσμημα του Game of Thrones, ούτε φωλιά εξωτικά πολύχρωμου παπαγάλου. Θα μπορούσε να είναι - ίσως- μαραμένο στεφάνι ενθύμιο από την Πρωτομαγιά 1985, μια φθαρμένη μπαντάνα, εύρημα από προϊστορικούς αγώνες τένις - την φορούσε ένας ΜάκΕνρο Ιουδαίος στο ντέρμπι με το τότε καμάρι του ομίλου αντισφαίρισης Βαλχάλας, που δεν τον λέγαν Μπιοργκ, αλλά Θορ Χανταμπάκη.

Γιατί αυτά που εκθέτει στην Lola Nikolaou ο φιλαράκος συνθέτουν μια μελαγχολική, ειρωνική, σχολαστική διαδικασία που ενώνει χειρωνακτική διαδικασία ανεύρεσης-κατασκευής, με λογική, ευαισθησία αλλά και μια διαρκή αμφισβήτηση περί της ερώτησης: τώρα δηλαδή τι είναι αυτό; Αυτό είναι τα πάντα. Ή θα μπορούσε. Καθώς στέκομαι μπροστά στα έργα, αναρωτιέμαι μήπως δεν είναι ούτε κόσμημα του Game of Thrones, ούτε φωλιά εξωτικά πολύχρωμου παπαγάλου. Θα μπορούσε να είναι - ίσως- μαραμένο στεφάνι ενθύμιο από την Πρωτομαγιά 1985, μια φθαρμένη μπαντάνα, εύρημα από προϊστορικούς αγώνες τένις - την φορούσε ένας ΜάκΕνρο Ιουδαίος στο ντέρμπι με το τότε καμάρι του ομίλου αντισφαίρισης Βαλχάλας, που δεν τον λέγαν Μπιοργκ, αλλά Θορ Χανταμπάκη.

Αγαπώ τα γλυπτά του Αμελαδιώτη, είναι τόσο ανοιχτά σε ερμηνείες και προπάντων απαλλαγμένα από την «κονσεπτίλα» και το βαρύ μπετόν αρμέ νόημα. Είναι τόσο εύπλαστα, μπορείς να τους προσδώσεις όποια αλληγορία επιθυμείς. Υπάρχουν υπό το βλέμμα και τη φαντασία μας: αφυπνίζουν συναισθήματα, λειτουργούν ως μνημεία μικρών ιστοριών, totem de

banalities, μίνι όπερες, αυτό το σκέφτηκα μόλις: κάλυμμα για να μη χαλάσει ο ήλιος το χρώμα της σκεπής από τη συλλογή ενός μικρού παιδιού με αυτοκινητάκια Matchbox. Μπορεί και να το βρήκα τελικά και όντως αυτά να είναι «αυτό». Ανοιχτές όλες οι ερμηνείες, είπαμε αφού!

Στέφανος Τσιτσόπουλος

Θεσσαλονίκη, 2017